

Reza: Ne rečem nič letom. Saj tako uvidev-
nih misli, kakor ste Vi, zlepa kakšen
moški ni. Ampak hudo narobe bo. Gospo-
dar pa dekla?

Tine: Kaj pa, če bi midva tako naredila, da
bo prav.

Reza: Kako to mislite?

Tine: Reza. Vzemiva se. Midva, ki imava oba
tako rada Trato. In če Bog da, zraste nov
rod fantov na Trati.

Reza: Da, da. Fante na Trato. Samo teh
manjka.

Tine: Tak, ti je prav?

Reza: Prav.

Tine: Potem me odslej naprej tikaj.

Reza: Bom. Tine ti bom rekla.

Zora (se ji smeji): Reza! Jaz te bom morala
pa vikati in ti reči mama.

Reza: Tega pa ne. Koj poderem. Jaz sem
Reza in bom še zanaprej. Seveda, saj sama
vem, da čisto prav ni, če se dekla primoži
na tako imenitno domačijo. Pa če je že
vse narobe po vojski, naj bo še to.

Pogačar (priteče, nič ni potrkal): Skrijte me.
Gredo. Skrijte se. Gredo.

Množica (pribesni po cesti. Klici se čujejo):
Na kandelabre.

Vsi (so zmedeni.)

Jana: Spregovorim jim o ljubezni in bratstvu,
pa se umire. (Gre na balkon.) — Bratje!
Bratje!! Bratje!!!

(Počijo streli.)

Jana (se naenkrat prime za prsi in se zgrudi.)

Branko (na cesti zakriči): Jana!

Pavel (skoči na balkon in prinese Jano na
zofo.)

(Streli utihnejo. Množica beži.)

Tine (gleda pri oknu): Policija je močnejša.

Branko (priteče): Jana! Odpusti. Tudi jaz sem
bil na cesti. Nikoli več!

Jana: Saj nič ni. Saj so samo pljuča prestre-
ljena.

Pavel: Jana!

Jana: Pavel! Tudi zato bom molila, da bosta
vidva z Zoro srečna.

Zora: Jana!

Zastor pade.

S U N C E

Deždj je još suzil čez megle te mutne,
skrival lepoto slovenske dežele,
samo na čas su kraj nagle nam vožnje
v snegu planine zablislule bele.

Ali najenput je v suncu vse bilo,
videl sem cirkvu — il senju vu zlatu.
i onaj sneg, koj se je belil po gorah,
kak da su golubi leteli v jatu.

Drug mi je rekel: »To Brezje se vidi.
Vnogi tam, vnogi iz dalkoga roma.
Pomoć tu najde i duši i telu,
tu Majka Božja je naša doma.«

Vlak se je žuril prek Poljske, prek puste,
niska je trava plegla ravnicom,
retko je grmje se stisnulo k zemlji,
v strahu pred oblaki ili pred kmicom.

Samo na bregu tam gledel sem čudo:
cirkvu kak v ognju, i krov je do krova
prignul se k njoj. To je grad, koji moli.
Čul sem čez vlak. »To je Czenstochowa!«

★

Vsigde je sunce, gde Tvoja je hiža,
če je dolina i duša vre v noći.
Vsigde je sunce i srce ga vidi,
če su i naše oslepile oči!

Dragutin M. Domjanić